

РОБЪРТ ШЕКЛИ НА СУТРИНТА

Превод от английски: Рени Димитрова, Росен Димитров, 1996

chitanka.info

Бавно и неохотно Пиърсън дойде в съзнание. Лежеше по гръб със здраво затворени очи и се опитваше да отложи неизбежното събуждане. Но съзнанието му се бе върнало и чувствата заедно с него. В очите му се забиваха болезнени иглички, а тилът му туптеше като гигантско сърце. Ставите му горяха от болка, а стомахът му се свиваше от отвращение. Той осъзна, че страда от най-ужасния махмурлук на света, но това не му донесе никакво успокоение.

Пиърсън добре познаваше махмурлука. Бе го изпитвал доста често през живота си. Алкохолни тръпки, страхови депресии, неврози. Но този махмурлук беше като усилена комбинация на всичко това с добавка от леко хероиново отравяне.

Какво ли беше пил снощи? И къде? Опита се да си припомни, но както толкова други нощи през живота му, и снощната бе само един неясен спомен. Както обикновено щеше да му се наложи да си я припомня част по част.

Е, реши той, време е да пристъпя към най-важното. Трябваше да отвори очи, да стане от леглото и да отиде до шкафчето с лекарства. Една доза дихлорал щеше да го свести.

Пиърсън отвори очи и започна да се измъква от леглото. И тогава разбра, че не се намира в кревата си.

Лежеше сред висока трева, отгоре му блестеше бяло небе и в ноздрите му проникваше мирис на гниеци растения.

Той изстена и отново затвори очи. Това вече беше много. Сигурно снощи *наистина* се е натряскал, спиртосал, отрязал до козирката. Даже не бе успял да си стигне до вкъщи. Явно е припаднал в Сентръл парк. Сега щеше да му се наложи да спре някой флит и да се стегне, докато стигне до апартамента си.

С леко усилие той отвори очи и стана.

Намираще се сред висока трева. Наоколо, докъдето поглед стига, се виждаха гигантски дървета с оранжеви стволоче. Те бяха увити с пурпурни и зелени лиани, някои от които дебели колкото собственото му тяло. Под дърветата се простираше непроходима джунгла от папрати, храсти, зловножълти орхидеи, черни виещи се лиани и много непознати растения със застрашителен вид и форми. Из гъстата джунгла се чуваха крясъците и писъците на дребни животни и далечното, прегракнало ръмжене на някакъв голям звяр.

— Това не е Сентръл парк — каза си убедено Пиърсън.

Той се огледа, като заслони с длан очите си от ярко блестящото небе.

— Това даже не е Земята — добави той.

Беше учуден и доволен от собственото си спокойствие. Той седна тежко във високата трева и започна да обмисля положението си.

Името му бе Уолтър Хил Пиърсън. Беше на 32 години, жител на град Ню Йорк. Пълноправен гласоподавател, почтен безработен, сравнително заможен. Снощи бе излязъл от апартамента си в седем и петнайсет с намерение да се повесели. Трябва да е била страхотна вечер.

Да, страхотна вечер, каза си Пиърсън. Изглежда, че по някое време си е тръгнал. Но вместо в леглото или поне в Сентръл парк, той се бе събудил в някаква гъста и миризлива джунгла. На всичкото отгоре беше сигурен, че тя дори не се намира на Земята.

Всичко това е напълно ясно, каза си Пиърсън. Той огледа грамадните оранжеви дървета, пурпурните и зелени лиани, които се преплитаха между тях, силната бяла слънчева светлина, която се процеждаше през клоните им. И накрая реалността на всичко това проникна в замъгления му ум.

Той затрепери от ужас, покри главата си с ръце и припадна.

Когато отново дойде в съзнание, почти не страдаше от махмурлук. Само в устата му бе останал неприятният вкус и усещаше едно общо чувство на слабост. Пиърсън реши, че вече трябва да е изтрезнял достатъчно, за да не се повтори халюцинацията с онези оранжеви дървета и пурпурни лиани в извънземна джунгла.

Той отвори очи и видя, че се намира сред същата извънземна джунгла.

— Добре де! — извика той. — Каква е тази работа?

Не последва непосредствен отговор. А после откъм околните дървета се чу силно кряскане от невидим животински свят, което лека-полека затихна.

Пиърсън се разтрепери, изправи се несигурно и се облегна върху ствола на едно дърво. Вече бе реагирал по най-силния възможен начин на положението, в което се намираше. Не му бяха останали сили даже

и да се учудва. Значи се намираше в джунгла. Добре... Но какво всъщност правеше тук?

В ума му не се оформи никакъв разумен отговор. Очевидно, каза си той, снощи трябва да се е случило нещо необикновено. Но какво? Той с мъка започна да си припомня събитията от изминалата нощ.

Беше излязъл от апартамента си в седем и петнайсет и бе отишъл...

Той се извърна бързо. Към него се приближаваше нещо. Движеше се тихо през храсталака. Пиърсън зачака с разтуптяно сърце. То се приближи, като се движеше внимателно, душеше и лекичко ръмжеше. После храстите се разтвориха и на полянката се появи съществото.

То бе животно, дълго около три метра, със синьо-черна кожа. Тялото му приличаше на торпедо или акула и се движеше с четири чифта дебели, къси крака. Като че ли нямаше очи и уши, но от плоското му чело излизаха някакви израстъци като антени, които вибрираха леко. Когато то отвори издължената си напред уста, Пиърсън видя няколко реда жълти зъби.

Като си ръмжеше тихичко, съществото се хвърли към него.

Въпреки че никога не беше виждал или сънувал подобен звяр, Пиърсън не изчака, за да се увери в действителното му съществуване. Той хукна из джунглата. Тича петнайсетина минути, после се насили да спре.

Далеч зад него се чуваше ръмженето на синьо-черното същество, което го следваше.

Пиърсън продължи напред. Този път ходом. Доколкото можеше да отсъди от пъшкането и тихото ръмжене, животното не се движеше много бързо. Значи можеше да се държи на разстояние и без да тича. Но какво ли щеше да стане, когато спре? Какви ли са намеренията му? И дали може да се катери по дърветата?

Той реши да не мисли по тези въпроси засега.

Първата и най-важна загадка беше *какво всъщност прави той тук и какво му се е случило снощи?*

Той се замисли.

Беше напуснал апартамента си в седем и петнайсет, за да се поразходи. Климатологът на Ню Йорк бе създал приятна влажна вечер по желание на жителите на града. Имаше нещо като лек намек за дъжд,

който, разбира се, нямаше да завали над самия град. Затова разходката бе приятна.

Той тръгна по Пето авеню, където разглеждаше витрините и запомняше дните за свободно пазаруване, предлагано от различните магазини. Забеляза, че големият магазин на Беймлъър е обявил следващата сряда от шест до девет часа сутринта за безплатно пазаруване. Реши, че ще трябва да си вземе пропуск от своя градски съветник. Даже с него сигурно щеше да му се наложи да стане рано и да чака на опашката за граждани с предимство. Но това все пак беше по-добре, отколкото да плаща за покупките си.

След половин час се почувства приятно гладен. Наблизо имаше няколко добри ресторанта, където се плащаше, но той като че ли бе останал без пари. Затова сви по 54-а улица и се запъти към безплатния ресторант „Каутрей“.

На входа той показа картата си за гласуване и специалния пропуск, подписан от третия помощник-секретар на Каутрей, и бе пуснат да влезе. Поръча си порция филе миньон и пи леко червено вино, тъй като тук изобщо не сервираха по-силни напитки. Сервитьорът му донесе вечерния вестник. Пиърсън прегледа списъка на безплатните развлечения за тази вечер, но не откри нищо по вкуса си.

Когато си тръгваше, управителят на ресторанта побърза да се приближи до него.

— Извинете, господине — каза той. — Дали останахте доволен?

— Обслужването беше бавно — отговори Пиърсън. — Филето, макар и да се ядеше, не бе съвсем първокачествено. Виното беше сносно.

— Да, господине... Благодаря, господине... Приемете нашите извинения, господине — кланяше се управителят, докато бързо записваше забележките на Пиърсън в малък тефтер. — Ще се опитаме да поправим пропуските си, господине. Вашата вечеря бе осигурена благодарение на Блейк Каутрей, комисар по водоснабдяването на Ню Йорк. Господин Каутрей кандидатства за нов мандат на 22 ноември. Ред Ж-3 във вашата кабина за гласуване. Ние смирено молим за вашия глас, господине.

— Ще видим — каза Пиърсън и напусна ресторанта.

На улицата той се обслужи със сувенирен пакет цигари от един пеещ автомат, поставен от Елмър Бейн — дребен бруклински политик. После продължи по Пето авеню, като си мислеше за Блейк Каутрей.

Като всеки пълноправен гражданин Пиърсън ценеше високо своето право на глас и го даваше едва след сериозен размисъл. Той преценяваше внимателно качествата на кандидата, преди да гласува за или против него.

В полза на Каутрей се нареждаше фактът, че той поддържаше един хубав ресторант вече почти цяла година. Но какво друго бе направил? Беше обещал безплатен Център за забавления и безплатни джазконцерти. Къде бяха те?

Недостигът на обществени фондове не можеше да послужи за извинение.

А дали някой друг би направил повече? Или да се даде на Каутрей още една възможност? Това не са въпроси, които трябва да се решават набързо, помисли си Пиърсън. Пък и сега не беше моментът за сериозно обмисляне. Нощите бяха за удоволствие, пиянство и смях.

Какво ли ще прави тази вечер? Беше гледал повечето от безплатните представления. Спортните състезания не го интересуваха особено. Провеждаха се няколко приема, но не му се струваха твърде интересни. В „Безплатния дом“ на кмета можеше да си намери момичета, но засега Пиърсън не изпитваше подобни желаниа.

Е, можеше да се напие, което бе най-сигурният изход от вечерната скука. Но с какво? Минискарет? Контактен опият? Склити?

— Хей, Уолт!

Той се обърна. Към него се приближаваше Били Бенц, усмихнат широко и вече полупиян.

— Здравсти бе, Уолт! — говореше Бенц. — Имаш ли си нещо наум за тази вечер?

— Нищо особено — каза Пиърсън. — Защо?

— Отворили са ново заведение. Чудно, блестящо, приятно заведение. Искаш ли да опиташ?

Пиърсън се намръщи. Той не харесваше Бенц. Едрият, гръмогласен мъж със зачервено лице беше ужасен манкьор и напълно недостоен човек. Пиърсън нямаше предвид това, че той не работеше. Вече почти никой не го правеше. Защо да работи човек, щом може да гласува? Но Бенц бе твърде мързелив даже и за да гласува. А това за

Пиърсън значеше твърде много. Гласуването бе задължение и начин на живот на всеки гражданин.

Но Бенц все пак имаше невероятния нюх да намира новите заведения преди всички останали.

Пиърсън се поколеба.

— Безплатно ли е? — попита накрая.

— Напълно — Бенц както винаги не беше особено оригинален.

— И какво сервират?

— Е, приятелю, ела и ще ти кажа.

Пиърсън изтри потта от лицето си. Джунглата бе станала мъртвешки тиха. Вече не чуваше стенанията на синьо-черния звяр в храстите. Може и да се е отказал от лова...

Вечерният му костюм бе разкъсан на парцали. Пиърсън свали сакото и разкопча ризата си. Слънцето, скрито някъде над беззвучното небе, печеше силно. Беше потънал в пот и гърлото му бе пресъхнало. Трябваше да намери вода.

Положението му ставаше опасно. Но Пиърсън не искаше да мисли сега за това. Трябваше да разбере защо се намира тук, преди да започне да мисли за измъкването си.

В какво прекрасно, бляскаво и ново заведение бе отишъл заедно с Били Бенц?

Той се облегна на едно дърво и затвори очи. В ума му бавно започнаха да се завръщат спомените. Бяха се насочили на изток по 62-ра улица и...

Той чу храстите да шумолят и бързо погледна нататък. Синьочерното същество се измъкна тихо оттам. Дългите му антени се извиха и се насочиха към него. Съществото мигновено се стегна и скочи. Пиърсън реагира инстинктивно и се отдръпна от мястото си. Съществото, оголило зъби, не успя да го хване, изви се и се хвърли отново. Пиърсън загуби равновесие и не можа да се отдръпне навреме. Той изпъна ръце и акулоподобното животно се блъсна в тях.

Ударът залепи Пиърсън върху дънера на дървото. Той отчаяно се опита да обхване с пръсти дебелия врат на звяра и с усилие отклони щракащите зъби от лицето си. Стисна с пръсти, като се опитваше да го удуши, но нямаше толкова сили.

Съществото се извиваше и блъскаше в ръцете му, а лапите му риеха земята. Ръцете на Пиърсън започнаха да отслабват от напрежението. Страшните зъби се приближиха на сантиметри от лицето му. От устата се проточи дълъг език на черни точки...

Пиърсън с отвращение отблъсна стенещото същество. Преди то да дойде на себе си, той успя да се хване с ръце за две лиани и да се покачи на дървото. Подтикван от силна паника, започна да се катери от клон на клон. Когато се издигна на десетина метра височина, си позволи да погледне надолу.

Синьо-черното същество се катереше подире му с такова умение, като че ли живееше по дърветата.

Пиърсън продължи нагоре. Цялото му тяло вече се тресеше от напрежението. Стъблото изтъняваше и оставаха само няколко клона, по които би могъл да се изкачи. Когато приближи върха на около петнайсетина метра височина, цялото дърво започна да се превива под тежестта му.

Той погледна надолу и видя съществото на около три метра под себе си. Продължаваше да се катери. Пиърсън изпъшка, изплашен, че няма накъде да се катери повече. Но страхът придаде нови сили на тялото му. Той се хвана здраво за последния клон и ритна надолу с двата си крака. Тъй като звярът се бе приближил достатъчно, успя да го улучи.

Удари го с цялата сила на тялото си. Зъбите изтракаха и съществото издаде висок, хриплив звук. Падна с писък, като изпочупи клоните под себе си и се удари със силен трясък в ниското.

Настъпи тишина.

Пиърсън помисли, че животното може и да е мъртво. Но нямаше намерение да слиза, за да разбере дали е така. Никаква сила на Земята или на която и да било друга планета в Галактиката не можеше да го накара да слезе доброволно от дървото си. Щеше да си остане тук, докато не се съвземе напълно. Докато не бъде готов да слезе.

Той се плъзна малко по-надолу до един голям клон. Тук успя да се настани добре. Когато седна, разбра колко близо е бил до припадък. Снощното напиване го бе изтощило, а днешните физически усилия направо го бяха изцедили.

Ако го нападнеше нещо по-голямо от катерица сега, с него беше свършено.

Той опря натежалите си крака на ствола, затвори очи и продължи да си припомня събитията от изминалата нощ.

— Хайде, приятелю — бе казал Били Бенц. — Ела с мен и ще ти кажа. Или по-добре ми позволи да ти покажа.

Докато тъмносиният здрач се сгъстяваше, те тръгнаха на изток по 62-ра улица. В Манхатън запалиха нощното осветление, на хоризонта се появиха звезди и през леката мъгла се показа луната.

— Къде отиваме? — полита Пиърсън.

— Ей тук, друже — каза Бенц.

Намираха се пред малка каменна сграда. На вратата се виждаше дискретна табела с надпис „НАРКОЛА“.

— Ново бесплатно наркотично заведение — каза Бенц. — Отвориха го тази вечер. То е на Томас Мориарти, реформисткия кандидат за кмет. Още никой не е чувал за него.

— Чудесно! — зарадва се Пиърсън.

В града имаше много безплатни забавления. Единственият проблем беше да се стигне дотам, преди да се насъберат тълпите, защото почти всеки гражданин вечер търсеше някакво ново удоволствие.

Преди много години Централният комитет по евгеника на единното световно правителство бе стабилизирал броя на населението в благоразумни граници. От хиляда години насам на Земята не бе имало толкова малко хора и за тях никога не бяха се грижили толкова добре. Подводната екология, хидропониката и пълното използване на обработваемите земи бяха направили храната и облеклото изобилни. Всъщност свръхизобилни. Жилищата за малкия и стабилен брой на населението не бяха проблем при автоматичните методи за строителство и излишъка от материали. Дори луксозните стоки не бяха вече лукс.

Това беше една безопасна, стабилна и непроменяща се културна среда. Малкото хора, които се занимаваха с научна и производствена дейност и ръководеха работата на машините, получаваха щедри компенсации. Но повечето от хората не си правеха труда да работят. Нямаше нужда.

Естествено, съществуваха известен брой амбициозни хора, които се стремяха към богатство, постове и могъщество. Те се насочваха към политиката. Набираха гласове, като хранеха, обличаха и забавляваха населението в своите райони, а за целта ползваха огромните обществени фондове. И ругаеха капризните гласоподаватели за това, че гласуват за онези, които им обещават още повече.

Беше нещо като утопия. Бедността бе забравена, войните отдавна не съществуваха и всеки се наслаждаваше на гарантиран, дълъг и лек живот.

Изглежда, само невероятната човешка неблагодарност бе виновна за толкова шокиращо големия брой самоубийства.

Бенц показа пропуска си и вратата се отвори веднага. Те тръгнаха по един коридор и стигнаха до голям, удобно обзаведен хол. Трима мъже и една жена, успели вече да чуят за новото заведение, се бяха разположили удобно по канапетата и пушеха бледозелени цигари. Във въздуха се носеше приятно отблъскващ мирис.

Към двамата се насочи човек от обслужващия персонал и ги поведе към един свободен диван.

— Чувствайте се като в собствения си дом, господа — каза той. — Запалете си наркола и оставете неприятностите ви да се изпарят. — Той подаде на всеки от тях пакет с бледозелени цигари.

— Какво е това? — попита Пиърсън.

— Цигари с наркола — отговори обслужващият. — Направени са от специален харман турски тютюн и тютюн Вирджиния, внимателно смесени с наркола — наркотично растение, което се отглежда в екваториалния пояс на Венера.

— На Венера ли? — попита Бенц. — Не знаех, че сме стигнали до Венера.

— Преди четири години — отговори служителят. — Експедицията на Йейл извърши първото кацане и създаде база.

— Мисля, че съм чел нещо по този въпрос — каза Пиърсън. — Или съм гледал по новините. Венера. Диво място, покрито с джунгли, нали?

— Доста диво — отвърна служителят.

— И аз така мисля — добави Пиърсън. — Но човек не може да се информира за всичко навреме. А към тази наркола привиква ли се?

— Никак, господине — увери го служителят. — Нарколата има ефект също като алкохола, но доста по-приятен. Повишава настроението, създава приятно чувство, притъпява сетивата, но без махмурлука на сутринта. Тя ви е предоставена благодарение на Томас Мориарти, реформисткия кандидат за кмет. Ред А-2 във вашата кабина за гласуване, господа. Ние смирено молим за вашия глас.

Двамата мъже кимнаха и запалиха по цигара.

Пиърсън започна да усеща ефекта почти веднага. Първата цигара го отпусна, той се почувства лек и тялото му бе обхванато от вълна на удоволствие. Втората цигара усили ефекта и му донесе нови усещания. Сетивата му се изостриха приятно. Светът вече му се струваше чудесно място, изпълнено с надежди и мечти. А той самият стана една много важна и необходима част от този свят.

Бенц го бутна с лакът в ребрата.

— Хубаво, а?

— Дяволски добро — отговори Пиърсън. — Този Мориарти трябва да е свестен човек. Светът се нуждае от добри хора.

— Така е — съгласи се Бенц. — Нуждае се от умни хора.

— Смели, дръзки, далновидни — продължи възбудено Пиърсън. — Хора като нас, приятелю, които да формират бъдещето и... — Той внезапно млъкна.

— Какво ти става? — попита Бенц.

Пиърсън не отговори. Неочаквано, по начин познат на всички пияници, наркотикът внезапно бе изменил влиянието си върху него. Преди малко чувстваше божествено. А сега с невероятна яснота се видя такъв, какъвто бе.

Той беше Уолтър Хил Пиърсън, на 32 години, неженен, безработен, неосъждан. Бе започнал работа на осемнайсет години, за да достави удоволствие на родителите си. Но я бе напуснал след седмица, тъй като му досаждаше и му пречеше на съня. Веднъж бе решил да се ожени, но отговорностите към жена и семейство го ужасиха. Сега беше почти на трийсет и три години, слаб, не особено мускулест и блед. Никога не бе правил нещо значимо нито за себе си, нито за някой друг и никога нямаше да направи.

— Кажу си всичко, което мислиш, приятелче — насърчи го Бенц.

— Ще извърша велики неща — промърмори Пиърсън, като подръпваше от цигарата.

— Наистина ли, приятел?

— Наистина, дявол да го вземе! Ще стана изследовател!

— Защо не си ми казал по-рано? Това мога да ти го уредя! — Бенц скочи и дръпна Пиърсън за ръката. — Хайде!

— Какво правиш? — Пиърсън се опита да бутне Бенц. Искаше да си седи на мястото и да се чувства прекрасно. Но Бенц го накара да стане.

— Аз знам какви ти е нужно, приятел — заговори Бенц. — Приключения, въодушевление! Аз знам къде можеш да ги получиш!

Пиърсън се намръщи замислено.

— Приближи се — каза той на Бенц. — Да ти прошепна нещо.

Бенц се наведе. Пиърсън зашепна:

— Искам приключения... *Но не искам да се нараня. Ясно ли е?*

— Ясно — увери го Бенц. — Знам точно какво искаш. Да тръгваме! Приключенията са пред теб! Безопасни приключения!

Ръка за ръка, стиснали пакетчетата си с наркола, те се заклатушкаха към изхода.

Появи се вятър, който разклати дървото, където се бе приютил Пиърсън. Той облъхна сгорещеното му мокро тяло и го охлади бързо. Зъбите му започнаха да тракат, а ръцете го боляха от стискането на гладкия клон. Пресъхналото му гърло като че бе покрито с фин, горещ пясък.

Вече не можеше да понася жаждата. Ако трябваше, щеше да се бие с цяла дузина от синьо-черните зверове за глътка вода.

Той бавно започна да се смъква от дървото, оставяйки засега настрана смътните си спомени от изминалата нощ. Трябваше да разбере какво се бе случило, но първо му бе необходима вода.

В основата на дървото видя синьо-черното същество с пречупен гръбнак, проснато неподвижно. Той го отмина и навлезе в джунглата.

Промъкваше се напред вече часове или дни, загубил представа за времето под блестящото, непроменливо небе. Храстите разкъсваха дрехите му, а птиците пищяха заплашително над главата му. Той не обръщаше внимание на нищо и вървеше с изцъклени очи и омекнали

крака. Падаше, ставаше и продължаваше да върви. Отново падаше и ставаше, и тръгваше напред. Така продължи да се движи като робот, докато не попадна на един малък, кален поток.

Без да мисли за опасните бактерии, които би могла да съдържа водата, Пиърсън потопи лице и започна да пие.

След малко спря да си почине и се огледа. От всички страни го обграждаше джунглата. Тя се издигаше като стена — ярка, гъста, чужда. Небето над нея блестеше в бяло. Нито по-светло, нито по-тъмно отпреди. И някакви малки, невидими животни пискаха и цвърчаха из хрусталака.

Това е доста самотно място, помисли Пиърсън, при това доста опасно. Искаше да се махне оттук.

Но как да се измъкне? Дали тук имаше някакви градове, хора? И ако ги имаше, дали изобщо щеше да ги открие?

Пък и какво всъщност правеше тук?

Той почеса обраслата си буза и се опита да си спомни. От снощи като че ли бяха минали милиони години. И като че ли животът бе напълно друг. Ню Йорк бе като град от сънищата. Сега единственото настояще за него беше тази джунгла и гладът, разкъсващ стомаха му. И непознатото шумолене, което бе започнало току-що.

Той се огледа, опитвайки се да намери източника на новия шум. Като че ди идеше отвсякъде и отникъде. Пиърсън сви юмруци и се втренчи до болка, опитвайки се да различи новия източник на заплахата.

После, съвсем до него, помръдна един блестящ, зелен шубрак. Пиърсън отскочи от него, като трепереше силно. Храстът се разтърси и тънките му листа с формата на куки издадоха онзи звук.

После...

Храстът го погледна.

Нямаше очи. Но Пиърсън усети, че шубракът го *вижда*, оглежда го и решава нещо. Храстът зашумя по-силно. Клоните му се протегнаха към него, докоснаха почвата, вкорениха се и изхвърлиха пипала, които се удължиха, вкорениха се и изхвърлиха нови пипала.

Храстът *растеше* към него, като се движеше със скоростта на бавно вървящ човек.

Пиърсън погледна острите, блестящи и извити листа, които се приближаваха към него. Не можеше да повярва на очите си, но трябваше.

И тогава си спомни другото, което се бе случило снощи.

— Ето ни на мястото, друже — каза Бенц, когато свиха към една яркоосветена сграда на Медисън авеню. Той вкара Пиърсън в асансьора. Качиха се на двайсет и третия етаж и влязоха в голяма и светла приемна.

Дискретна табела на стената съобщаваше: „ПРИКЛЮЧЕНИЯ БЕЗ ГРАНИЦИ“.

— Чувал съм за това място — каза Пиърсън и смукна дълбоко от цигарата с наркола. — Вероятно е скъпо.

— Не се притеснявай — отвърна му Бенц.

Една руса администраторка записа имената им и ги въведе в личния кабинет на доктор Сринагар Джонс, консултант по приключенията.

— Добър вечер, господа — каза Джонс.

Той бе висок, слаб и с очила. Пиърсън едва се сдържа да не се изкикоти. *Този ли е по приключенията?*

— Значи искате приключения, господа? — попита любезно Джонс.

— *Той* иска приключение — каза Бенц. — Аз съм само негов приятел.

— Разбира се. Е, господине — обърна се Джонс към Пиърсън, — какъв вид приключение имате предвид?

— *Сред природата* — отговори Пиърсън с лек вътрешен трепет, но напълно уверено.

— Ние имаме точно такова нещо — каза Джонс. — Обикновено се заплаща. Но тази нощ всички приключения са безплатни благодарение на президента Мейн. Ред В-1 в кабината ви за гласуване. Заповядайте насам, господине.

— Почакайте. Знаете ли, не ми се иска да бъда убит. Безопасно ли е това приключение?

— Напълно. В наши дни не би бил разрешен никакъв друг вид приключения. Ето как става. Вие ще легнете удобно на легло в нашата стая за приключения и ще получите напълно безболезнена инжекция. От нея веднага ще изпаднете в безсъзнание. После чрез внимателно

прилагане на слухови, визуални и други ефекти ние ще възпроизведем приключението в ума ви.

— Като сън ли? — попита Пиърсън.

— Това е най-добрата аналогия. Този сън с приключения е с напълно реално съдържание. Вие ще изпитате истинска болка, реални чувства. Няма начин да го различите от действителността. С изключение, разбира се, на това, че то е сън и поради това е напълно безопасно.

— А какво ще стане, ако например ме убият по време на това приключение?

— Същото, каквото ако сънувате, че сте убит. Събуждате се и това е всичко. Но докато сте в ултрареалния и многоцветен сън, вие сте напълно свободен и можете съзнателно да направлявате движенията си.

— А ще съзнавам ли това, когато преживявам приключението?

— Напълно. Докато сънувате, вие напълно осъзнавате състоянието си на сън.

— Давайте тогава! — извика Пиърсън. — Да потънем в мечтите!

Яркозеленият храст растеше бавно към него. Пиърсън избухна в смях. Сън! Разбира се, че беше сън! Нищо не може да го нарани. Заплашителният храст бе част от въображението, също както и синьо-черното животно. Дори и да се бяха склучили челюстите на звяра върху врата му, той нямаше да бъде убит.

Просто щеше да се събуди в онази стая на фирмата за приключения.

Сега вече всичко му изглеждаше смешно. И защо не бе разбрал това по-рано? Онова синьо-черно същество явно бе създание от сънищата. И яркозеленият храст също беше въображаем. Всичко това бе доста глупаво и невероятно, когато човек помислеше сериозно за него.

— Добре — изрече Пиърсън на висок глас — Сега можете да ме събудите.

Нищо не се случи. Тогава си спомни, че не може да се събуди ей така, по желание. Това би обезсмислило чувството за приключение и

би разрушило терапевтичния ефект от възбудата и страха върху измъчената нервна система.

Сега вече си спомни. Единственият начин да излезеш от съня на приключенията бе да преминеш с успех през всички препятствия. Или да бъдеш убит.

Храстът бе стигнал почти до краката му. Пиърсън го огледа, като се чудеше на реалистичния му вид.

Растението затегна едно от извитите си листа около кожената му обувка. Пиърсън се ухили, чувствайки гордост от начина, по който се бе справил със страха и отвращението си. Беше достатъчно да не забравя, че това нещо не може да го нарани.

Но как, запита се той, човек би могъл да преживее реално приключение, щом знае, че то не е реално? Не е възможно фирма „Приключения без граници“ да не е предвидила това.

И тогава си спомни последното, което Джонс му бе казал.

Той вече лежеше върху бялото легло и Джонс се бе надвесил над него с готова спринцовка.

— Слушай, приятел, как бих могъл да преживея приключение, щом знам, че то не е истинско? — бе попитал Пиърсън.

— Погрижили сме се и за това — бе отвърнал Джонс — Всъщност някои от нашите клиенти преживяват *истински* приключения, господине.

— Хммм?

— Истински, реални приключения във физическия смисъл на думата. Понякога клиентът ни получава тази инжекция, но не му се прилагат останалите стимулатори. Натоварваме го на борда на космически кораб и го изпращаме на Венера. Там идва на себе си и изпитва в действителност онова, което останалите само сънуват. Ако успее, той оживява.

— А ако не успее?

Джонс бе повдигнал рамене, изчаквайки търпеливо с насочена спринцовка.

— Но това е нечовешко! — бе извикал Пиърсън.

— Не сме съгласни. Преценете сам, господин Пиърсън. Нуждата от приключения в настояще време е голяма. Опасността е необходима,

за да бъде преодоляно известното отслабване на човешката раса. Тези приключения на мисълта доставят опасност в най-безопасна и достъпна форма. Но ако човекът, който ги преживява, не се отнася сериозно към тях, те биха загубили стойността си. Затова човек трябва да има макар и малко вероятна възможност наистина да се бори на живот и смърт.

— Но онези, които наистина отиват на Венера...

— Това е един незначителен процент — увери го Джонс. — По-малко от едно на десет хиляди. Само за да се увеличи вероятната опасност за останалите.

— А законно ли е? — настоя Пиърсън.

— Напълно. В процентно отношение пиенето на минискарет или пушенето на наркола е по-опасно.

— Добре, но... — каза Пиърсън. — Не съм сигурен, че бих искал...

Иглата се заби в ръката му.

— Всичко ще бъде наред — успокоително заговори Джонс. — Просто се отпуснете, господин Пиърсън...

Това бе последният му спомен, преди да се събуди в джунглата.

До този момент зеленият храст бе стигнал до глезена на Пиърсън. Тънкият извит лист се плъзна много бавно и нежно към кожата му. Той усети леко боцване. След миг листът стана тъмночервен.

Растение кръвопиец, помисли Пиърсън с известно учудване.

Изведнъж цялото приключение му се отця. Стори му се тъпа, пиянска идея. Май вече беше достатъчно. Искаше да се махне, и то веднага.

Храстът се примъкна по-наблизо и плъзна още две от листата си към крака на Пиърсън. Цялото растение бе започнало да се оцветява в мътно кафяво-червеникаво. Пиърсън искаше да се завърне в Ню Йорк към празненствата, безплатната храна, безплатните развлечения и многото сън. Ако успееше да се справи с настоящата заплаха, щеше да последва друга. И това можеше да продължи дни и седмици.

Най-бързият път към дома бе да позволи на храста да го убие. Тогава щеше да се събуди.

Силите му започнаха да отпадат. Той седна и забеляза, че още няколко храста растяха в посока към него, привлечени от мириса на кръвта.

— Това не може да бъде реално — каза на глас той. — Кой ли е чувал за растения кръвопийци, пък били те и на Венера.

Високо над него търпеливо кръжаха птици с черни крила, очаквайки да им дойде редът и да се доберат до трупа му.

Можеше ли това да не е сън?

Вероятността е едно към десет хиляди, припомни си той. Значи е сън. Само сън. Един много реалистичен сън, но въпреки това сън.

И все пак... Ами ако не беше така?

Той почувства замайване и слабост от загубата на кръв. Помисли си: *Искам да се върна у дома. Но за да се върна, трябва да умра. Шансът за действителна смърт е твърде малък, почти невероятен...*

Изведнъж осъзна истината. В днешно време никой не би се осмелил да рискува живота на един гласоподавател. Фирма „Приключения без граници“ не би могла наистина да постави в опасност живота на човек!

Джонс му бе казал за този нищожен процент на фатална случайност само за да прибави чувство за реалност към фантастичното приключение!

Така трябва да е. Той се излегна, затвори очи и се приготви да умре.

Докато умираше, в ума му се въртяха разни мисли. Отминали мечти, страхове и надежди. Той си спомни единствената работа, която бе вършил, и смесеното чувство на удоволствие и съжаление, което изпита, когато я напусна. Помисли за тъпите си, работещи твърде много родители, които не желяеха да приемат благата на цивилизацията, без, както твърдяха те самите, да ги заслужат. Помисли по-сериозно откогато и да било за живота си и се срещна с един нов Пиърсън, чието съществуване не бе подозирал до този момент.

Другият Пиърсън бе съвсем обикновено същество. Той само искаше да живее. Бе твърдо решен да живее. Този Пиърсън отказваше да умре при каквито и да било обстоятелства. Пък били те и въображаеми.

Двамата Пиърсън, единият мотивиран от гордостта, а другият от желанието да оживее, се сблъскаха за кратко, докато силата изтичаше

от тялото им. После разрешиха конфликта си при взаимноизгодни условия.

— Онзи проклет Джонс мисли, че ще умра — каза Пиърсът. — Ще умра, за да се събудя. Е, проклет да съм, ако му доставя това удоволствие!

Това беше единственият начин, по който можеше да възприеме собственото си желание за живот.

Ужасяващо отпаднал, той успя да се изправи на краката си и се опита да отблъсне кръвожадното растение. То не искаше да отпусне хватката си. Пиърсът посегна надолу с яростен вик и дръпна с всичка сила. Куките разкъсаха кожата на краката му, но бяха отстранени. Само че сега нови кукести листа се забиха в дясната му ръка.

Обаче краката му бяха свободни. Той ритна другите два храста и хукна из джунглата, влачейки забитото в дясната си ръка растение.

Така продължи със залитане, докато се отдалечи на достатъчно разстояние от другите храсти. После се опита да откъсне последния от ръката си.

Храстът хвана и другата му ръка като с белезници. Пиърсът дишаше тежко от яд и болка, но вдигна ръцете си високо и ги блъсна в ствола на близкото дърво.

Кукообразните листа се отпуснаха. Той отново удари ръцете си в дървото и стисна очи от болка. Удря дълго, докато и последните листа се отделиха от ръцете му.

Но твърде дълго бе отлагал битката си за живот. Сега от стотиците ранички течеше кръв и мирисът ѝ беше като сигнал за съществата от джунглата. Нещо черно и свистящо се спусна отгоре му. Пиърсът се хвърли на тревата и сянката премина над него с вихъра на размахани крила и яростен писък.

Той отново стъпи на крака и се опита да се скрие под един буен храст. Огромната птица с черни крила и яркочервени гърди се спусна отново.

Този път острите ѝ нокти го хванаха за рамото и го блъснаха. Той падна, а птицата кацна върху гърдите му с яростно пляскане на крила. Тя се опита да го клъвне по очите, не успя и опита отново.

Пиърсът се дръпна встрани. Юмрукът му удари птицата по врата и я повали.

Той се вмъкна под гъстия храст. Птицата започна да обикаля наоколо, като пицеше и търсеше начин да го докопа. Пиърсън се вмъкна още по-навътре към безопасно място.

Тогава чу тихо ръмжене до себе си.

Беше чакал твърде дълго. Джунглата го бе белязала със знака на смъртта и никога нямаше да го изпусне. До него се бе приближило синьо-черно акулообразно същество, малко по-дребно от първото, което бе срещнал. То се промъкваше бързо към него.

Попаднал в капан между пицещата смърт във въздуха и стенещата смърт в храста, Пиърсън се изправи. Той изкрещя от страх, ярост и упорство. И без да се колебае, се нахвърли върху синьо-черния звяр.

Огромните челюсти изщракаха. Пиърсън остана неподвижен. С последните искрици съзнание той видя как челюстите се отварят за смъртоносната захапка.

Можеше ли това да е реално? Пиърсън се чудеше, изпаднал внезапно в ужас. Само след миг припадна.

Когато дойде в съзнание, той лежеше върху бяло легло в бяла, леко осветена стая. Главата му бавно се проясни и той си припомни... своята смърт.

Страхотно приключение, помисли си той. Ще трябва да разкажа на момчетата. Но първо да пийна нещо. Може би десетина чашки и малко допълнително.

Той изви глава. Едно момиче, облечено в бяло, което бе седнало до леглото, се изправи и се надвеси над него.

— Как се чувствате, господин Пиърсън? — попита тя.

— Добре — каза Пиърсън. — Къде е Джонс?

— Джонс ли?

— Сринагар Джонс. Той управлява това местенце.

— Мисля, че грешите, господине — отговори момичето. — Нашата колония се ръководи от доктор Бейнтри.

— Вашата какво? — възкликна Пиърсън. В стаята влезе един мъж.

— Благодаря ви, сестра — каза той и се обърна към Пиърсън. — Добре дошли на Венера, господин Пиърсън. Аз съм доктор Бейнтри,

директор на пети лагер.

Пиърсън загледа недоверчиво високия брадат мъж. Той стана от леглото и щеше да падне, ако Бейнтри не го беше подкрепил.

Учуди се, когато видя, че по-голямата част от тялото му е увита в бинтове.

— Било е наистина? — попита той.

Бейнтри му помогна да стигне до прозореца. Пиърсън погледна навън към равната поляна, оградата и далечната зеленина на джунглата.

— Един на десет хиляди! — произнесе с горчивина Пиърсън. — Какъв ужасен късмет! Можеха да ме убият!

— И почти бяха успели — каза Бейнтри. — Но идването ви тук не беше въпрос на късмет или статистически проценти.

— Какво искате да кажете с това?

— Господин Пиърсън, нека ви обясня. На Земята животът е лесен. Проблемите на човешкото съществуване вече са разрешени, но се боя, че решението е в ущърб на човешката раса. Земята изпитва стагнация. Процентът на раждаемостта продължава да спада, а този на самоубийствата расте. В Космоса се откриват нови възможности, но едва ли някой се интересува или си прави труда да дойде дотук. И все пак тези възможности *трябва* да се поддържат, ако расата иска да оцелее.

— Чувал съм точно тази реч — каза Пиърсън. — По новините, по солидо, чел съм я из вестниците...

— Това май не ви прави впечатление.

— Не ви вярвам.

— Но е истина — увери го Бейнтри. — Независимо дали вярвате или не.

— Вие сте фанатик — каза Пиърсън. — Не искам да споря с вас. Да предположим, че е истина. И тогава за какво пък съм ви аз?

— Ние отчаяно се нуждаем от хора — заговори Бейнтри. — Предлагаме всякакви привилегии, опитахме всеки възможен начин за набиране на хора. Но никой не иска да напусне Земята.

— Естествено. И?

— Това е единственият метод, който успява да направи нещо. Фирма „Приключения без граници“ е наша. Подходящите кандидати биват транспортирани тук и оставяни в джунглата. Наблюдаваме ги, за

да видим как се справят. Това е едно чудесно място за изпитания. Както за отделния човек, така и за нас.

— А какво щеше да стане, ако не бях се справил?

Бейнтри повдигна рамене.

— Значи вие сте ме наели — продължи Пиърсън. — Прекарахте ме през изпитателния си полигон и аз се борих като луд, а вие ме спасихте в последния момент. И сега очаквате от мен да ви бъда благодарен за това, че сте ме спасили? И очаквате аз да осъзная, че съм един груб, издръжлив пионер? И очаквате да бъда изпълнен със смелия дух на първопроходците?

Бейнтри го гледаше твърдо.

— Да не би да очаквате сега да се запиша за изследовател? Бейнтри, вие да не ме мислите за луд или нещо подобно? Да не би наистина да предполагате, че аз ще изоставя твърде приятното си съществуване на Земята, за да ора някаква ферма или да се промъквам из джунглите на Венера? Вървете по дяволите, Бейнтри, заедно с проклетата си програма за спасение.

— Аз напълно разбирам как се чувствате — отвърна Бейнтри. — Нашите методи са малко груби, но положението ни ги налага. Когато се успокоите...

— Аз и сега съм напълно спокоен! — развика се Пиърсън. — Не ми досаждайте повече с проповедите си за спасението на света! Искам да си ида у дома. В някой удобен дворец на удоволствията.

— Можете да си тръгнете с полета тази вечер — каза Бейнтри.

— Какво? Просто така?

— Просто така.

— Не разбирам — поуспокои се Пиърсън. — Да не би да се опитвате да ме омотаете? Няма да стане... Отивам си у дома. Не мога да си представя, че някоя от отвличените ви жертви би останала.

— Не остават — каза Бейнтри.

— *Какво?*

— Много рядко някой решава да остане. Но повечето реагират като вас. Те *не* откриват у себе си внезапна и дълбока обич към труда, нито пък всеобхватно желание да завладеят нова планета. Това го пише само по книгите. Всички искат да си идат у дома. Но често се съгласяват да ни помагат на Земята.

— Как?

— Като стават наши наемници — каза Бейнтри. — Наистина е приятно. Вие си ядете, пиете и се радвате на живота както винаги досега. А когато откриете подходящ кандидат, вие го убеждавате да предприеме едно приключение насън във фирма „Приключения без граници“. Точно както Бенц направи с вас.

Пиърсън го изгледа стреснато.

— Бенц ли? Този безполезен тип е наемник?

— Разбира се. Да не мислите, че нашите хора са отнесени идеалисти? Те са хора като вас, господин Пиърсън, които обичат да си прекарват приятно времето, обичат да са в центъра на събитията и може би даже обичат да правят добро за човешката раса при условие, че това не им носи никакви неприятности. Аз мисля, че на вас тази работа ще ви хареса.

— Може и да я опитам — каза Пиърсън. — За известно време.

— Ние и не искаме нещо повече — каза Бейнтри.

— Но как набирате нови колонисти?

— Е, точно това е смешното. След няколко години много от нашите наемници стават любопитни и започват да се чудят какво ли става тук. И се връщат.

— Добре — съгласи се Пиърсън. — Ще се опитам за известно време да ви намирам хора. Но само за известно време, докато ми се иска.

— Разбира се — каза Бейнтри. — Елате сега, време е да ви приготвим.

— И не разчитайте, че ще се върна. Аз съм градско момче. Обичам удобствата си. Мисията на спасител е само за твърди хора.

— Разбира се. Между другото, вие се справихте много добре в джунглата.

— Наистина ли?

Бейнтри кимна сериозно.

Пиърсън остана до прозореца, загледан в полето, бунгалата, оградите и далечния край на джунглата, с която се беше борил и почти бе победил.

— По-добре да тръгваме.

— А? Да, идвам — каза Пиърсън.

Той се извърна бавно от прозореца с лека следа, от някакво недоволство, което се опита, но не успя да разбере.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.